

γέσικος ό, άμάρτ. γέσ'κους Θράκ. (Σουφλ.)
'Αγνώστου έτύμου.
'Ο άκανθόχοιρος.

γεσικόλαδο τό, άμάρτ. γισ'κόλαδου Θράκ. (Σουφλ.)
'Εκ τών ούς. γέσικος και λάδι.
Τό εκ του άκανθοχοίρου προερχόμενον έλαιον.

γεσίλι τό, Θράκ. (Πλάγ.) Καππ. (Φάρασ.)
Πιθαν. εκ του Τουρκ. *yeşil* = πράσινος.
Γέσι, τό όπ. βλ., ένθ' άν.: 'Η λίμνη είχε κολέβες, ά-
γοιόπατιες, γεσίλια (κολέβες = μαῦρες άγριοπατιες με
άσπρη μύτη) Πλάγ.

γεσίμι τό, άμάρτ. γέσ'μι 'Ηπ.
'Εκ του Τουρκ. *yeşim* = ίασπις. Βλ. Ε.Μπόγκ.,
Τουρκ. λέξεις, 19.
'Ο πολύτιμος λίθος ίασπις.

γέσιος ό, 'Ηπ.—Λεξ. Βλαστ., 424 γέσιους 'Ηπ. ('Ιωάνν.
κ.ά.)
'Εκ του Τουρκ. *yeşil* = πράσινος. Βλ. Ε. Μπόγκ.,
Τουρκ. λέξεις, 20. 'Ο μετασχημ. κατ' αναλογία προς τό
πάσιος,

Τό άρρεν του πτηνού Νήσσα ή πλατύρρυγχος (*Anas
platyrhynchos*), με χρώμα επί της κεφαλής στίλβον πρά-
σινον ένθ' άν.. Συνών. βλ. είς λ. γέσι.
'Η λ. και ώς έπών. υπό τον τύπ. Γέσιος 'Αθην. Μακεδ.
(Θεσσαλονίκ.)

γεσίρι τό, Πόντ. ('Ινέπ.) γεσίρ' Πόντ. (Τραπ.) γιασίρ'
Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) γιασίριν Πόντου (Κερασ.) γεσίρης
'Ηπ. (Πάργ.) Λυκ. (Λιβύσσ.)

'Εκ του Τουρκ. *esir* = αίχμάλωτος.
1) Αίχμάλωτος πολέμου ένθ' άν.: Γιασίρ' και αίχμάλω-
τον έγένετον Τραπ. Πιάνω γεσίρ' αὐτόθι. 2) Αίχμάλωτος πο-
λέμου πωληθείς ώς δοῦλος Πόντ. ('Ινέπ. Τραπ.): 'Αφ' τον
'Απαζά γεσίρ' μ' άγόρασες; (προς τον δεικνύοντα τυραννι-
κάς, δεσποτικές διαθέσεις. 'Απαζά = 'Αβχαζία, περιο-
χή του Καυκάσου) 'Ινέπ. 2) Μεταφ., άνθρωπος ύφιστάμενος
ταλαιπωρίας και κακουχίας Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.).
'Εέντον γιασίρ' ε ση χώρας τά πόρτας. 3) Είδος παιδιᾶς,
κατά την όποιαν εκάστη όμάς των παικτών κρατεί ώς
αίχμάλωτον τον εκάστοτε συλλαμβανόμενον είς τον δρόμον
πείκτην της αντίθετου όμάδος. Πόντ. (Τραπ.) Συνών. άμ-
πάριζα, άμπάρρα 10, άμπαρρίτσα 11, άγ-
κωριάριζα, γελεκάκι 2, γιουρντάκι, έμ-
πατος, καλές, κλέφτικο, μέλι-μέλι, ντί-
λιντίλι, ντρικάκια, σκλάβα, σκλαβά-
κια, σκλαβιά, σκλάβος.

γεσιρλίκι τό, άμάρτ. γεσιρλίκιν Λυκ. (Λιβύσσ.)
'Εκ του ούς. γεσίρι και της Τουρκ. καταλ. -λίκι.
'Η αίχμαλωσία.

γετίκι, τό, άμάρτ. γετίκ-κιν Κύπρ.
'Εκ του Τουρκ. *yetik* = ίκανός.

1) Τό σύνολον των εργαλείων προς άσκησιν τέχνης τινός
ή επαγγέλματος, ώς του μαγείρου, κρεοπώλου. 2) Τό σύνο-
λον των γεωργικών εργαλείων και λοιπών χρεωδών, σπό-
ρων δημητριακών κλπ., άπαραιτήτων προς καλλιέργειαν

άγρων, ιδίως μετοχίου ένοικιαζομένου, όμοῦ μετά των έν
αὐτῷ κατοικιδίων ζώων.

γετίμι τό, Πόντ. ('Οφ.) γετίμιν Πόντ. (Κερασ.) γετ-τίμιν
Λυκ. (Λιβύσσ.) γετίμ' Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) γε-
τίμης άμάρτ. γιατίμης 'Ηπ. (Πάργ.)

'Εκ του Τουρκ. *yetim* = όρφανός.
'Ορφανός ένθ' άν.: Είς άνθρωπος εκαιρεύτε τά γετίμια
(εκαιρεύτε = εύσπλαχνίσθη) 'Οφ. || Φρ. Γετίμ' νά έλέπω σε!
(άρά) Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.

'Η λ. και ώς έπών. υπό τον τύπ. Γετίμης 'Αθην. και ώς
τοπων. υπό τον τύπ. Τοῦ Γετίμη το Μετόχι Κρήτ.

γετίμικο τό, ένιαχ. γιτίμ'κο 'Ηπ. ('Ιωάνν.) γιατίμικο
'Ηπ. ('Αργυρόκ. Δρόβιαν.) γιατίμ'κον 'Ηπ. (Λάκκα Σουλ.)
Τό οῦδ. του επίθ. γετίμικος, οῦσιαστικοποιηθέν.
Γετίμι, τό όπ. βλ., ένθ' άν.: Τί θα γίνη τώρα αὐτό το
γιατίμικο; 'Αργυρόκ. Δρόβιαν. 'Απ' του γιατίμ'κον πήγαν
νά φᾶν οί άφουρισμέη; Λάκκα Σουλ.

γετιμλίκι τό, άμάρτ. γετιμλίκιν Λυκ. (Λιβύσσ.)
'Εκ του ούς. γετίμι και της Τουρκ. καταλ. -λίκι.
'Η όρφάνια.

γέτσα μόρ. παρακλειςματ.
'Εκ του Τουρκ. *gece* = άργά.
Βλ. γκέτσα.

γέτσικα επίρ.
'Εκ του επίρρ. γκέτσι και της παραγωγ. καταλ. -ικα
Βλ. γκέτσικα.

γετώνω Χίος ('Εγρηγόρ.)
'Αγνώστου έτύμου.

'Ενοχλώ, πειράζω: Μ' έγέτωσε και του τίς εκατσα (= τον
εδειρα).

γεύση ή, λόγ. σύννηθ. και δημῶδ. Μύκ. Πόντ. (Οίν.) γέ-
ψη 'Ανδρ. (Κόρθ.) 'Ερεικ. Ζάκ. (Μαχαιράδ. κ.ά.) Κέρκ.
Κρήτ. (Κίσ. Κυδων. Νεάπ. Σέλιν.) Μαθράκ. 'Οθων. Παξ.
Πελοπν. ('Αρκαδ. Γαργαλ. Κίτ. Μάν.) Χίος (Βροντ.) γέψ'
Εῦβ. (Λιχάς)

Τό άρχ. οῦς. γεῦσις. 'Ο τύπ. γέψη και είς Πεντά-
τευχ. 'Εξοδ. 16,31 (Hesseling) και είς Δεφαρ., Λόγ. 234.

1) 'Η αίσθησις της γεύσεως Οίν.: 'Ο στόμας μου γεῦσιν
'κ έχει 2) Τό αίσθημα τό προκαλούμενον εκ της γεύσεως
φαγητών σύννηθ.: Αὐτό τό φαί έχει πικάντικη γεύση σύννηθ.
'Η γέψη του πῶς είναι; Κόρθ. Τό φαί δέν έχει καλή γέψη
Κίτ. Μάν. Δέ μ' άρέσουνε τά νερόβραστα ρεβίθια, δέν έχουνε
καλή γέψη. Γαργαλ. 'Εχει μιᾶ γέψη που δέν πάει σέ στόμα
(έχει δυσάρεστη γεύση) Μαχαιράδ. Οῦ κριθαρήσουσ οῦ κα-
φές εἶνι άγιφτους, δέν εἶν' γέψ' Λιχάς || Παροιμ.

Μεγάλη Πέφτη, | μεγάλη γέψη
(κατά την Μ. Πέμπτην πολλοί μεταλαμβάνουν των 'Αχράν-
των Μυστηρίων) 'Αρκαδ.

γευτικός επίθ. Κέρκ. Πελοπν. (Γαργαλ. Γορτυν.)—
Λεξ. Βάιγ. γιφτ'κός Εῦβ. ('Ακρ.) κ.ά. βορ. ιδιωμ.

Τό άρχ. επίθ. γευστικός. 'Ο τύπ. γευτικός
και παρά Σομ.

1) 'Ο έχων καλήν γεῦσιν, ό εύγευστος Εῦβ. ('Ακρ.) κ.ά.

Κέρκ. Πελοπν. (Γαργαλ. κ.ά.) Λεξ. Βάιγ. Σομ.: Πουλό γι-
φτ'κὸ εἶναι τοῦ νιρὸ 'ποῦ τ' Βίρα! Πί'ν'ς κὶ δὲ δού χουρταί'ν'ς
"Ακρ. Γιφτ'κὸ φαῖ τὰ φασούλια, ἀλλὰ τρῶς πουλλά κὶ φου-
σκώ'ν'ς αὐτόθ. Συνών. γέψιμο ς. 2) 'Ο συντελῶν εἰς τὴν
πέψιν Πελοπν. (Γορτυν.): Τὸ νερὸ τῆς βρώσης αὐτῆς ἔναι
γευτικό. "Όσο νὰ πιῇς καὶ νὰ 'χῆς φαγωμένο, πάλε πεινᾷς.

γεύω 'Αθῆν. Αἶγιν. Ζάκ. "Ηπ. (Πρέβ. κ.ά.) 'Ιθάκ. Κε-
φαλλ. Κύθηρ. Μῆλ. Μύκ. Πάξ. Πάρ. Πελοπν. (Μεσσην.)
Σῦρ. — Λεξ. Περίδ. Αἶν. Δημητρ. γεύου "Ηπ. (Κουκούλ.
κ.ά.) Θράκ. (Αἶν.) Μακεδ. (Βελβ. Δρυμ. Καταφύγ. Κορ-
μίστ. Ριζώμ. Πάγγ. Σέρρ. Χαλκιδ.) Στερελλ. ('Αμφιλοχ.
Ναύπακτ. Σπάρτ. κ.ά.) γεύγω 'Αμοργ. Κρήτ. (Νεάπ. Σέλιν.
κ.ά.) — Λεξ. Βλάχ. 'εἶγω Νάξ. ('Απύρχνθ.) Μέσ. γεύομαι
πολλαχ. γεύομαι Εὐβ. ('Ακρ. Ψάχν. κ.ά.) "Ηπ. (Κουκούλ.
κ.ά.) Θεσσ. (Πήλ. Τσαγκαρ.) Μακεδ. (Βόιον Δεσκάτ. Δρυμ.
Καταφύγ. Νάουσ. Νιγρίτ. Ριζώμ. Πεντάπολ. Σέρρ. Χαλκιδ.
κ.ά.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. 'Ακαρναν. 'Αχυρ. Περίστ.
Σπάρτ. Τριχων. 'Υπάτ. Φθιώτ. Φωκ.) γεύομαι Θήρ. Κάσ.
Κρήτ. ('Αρχάν. Νεάπ. Σέλιν. κ.ά.) Μῆλ. Σίφν. Σκῦρ. Χίος
(Πισπιλ. κ.ά.) — Λεξ. Βάιγ. Μπριγκ. γεύομαι Λέσβ. γιού-
βουμι Μακεδ. (Βέρ. Θεσσαλον. κ.ά.) 'εύομαι Νάξ. ('Απύ-
ρχνθ.) δεύομαι Τῆλ. γεύκομαι Κύπρ. Πόντ. (Οἶν.) γε-
γόμε'νε 'μα Τσακων. (Χαβουτσ.) γεγούμενερ ἐνι Τσακων.
(Πραστ.) γέτ-τομαι 'Απουλ. (Καλημ.) Μετοχ. γεμένος
πολλαχ. γιμένους πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.

Τὸ ἀρχ. ρ. γεύω. 'Ο τύπ. γεύγω καὶ γεύγομαι
καὶ Βυζαντ. Βλ. Δουκ. εἰς τὴν λ. γεύγειν, Φλώρ. καὶ
Πλάτζια Φλώρ. στ. 1461 (ἐκδ. Ε. Κριαρ., Βυζαντ. ἱπποτ.,
μυθιστ., σ. 169) κ.ά., περὶ τῶν ὁποίων βλ. Ε. Κριαρ. Λεξ.
τόμ. Δ', σ. 269. 'Ο τύπ. γεύγομαι καὶ παρὰ Σομ.
Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ τύπ. γεύγω-γεύγομαι
δι' ἀναπτύξεως τοῦ γ βλ. Γ. Χατζιδ. ΜΝΕ 1, 48-50.

Α) Κυριολεκτ. **1)** Δίδω εἰς τινὰ φαγητόν νὰ γευθῇ, παρα-
θέτω εἰς τινὰ γεῦμα Αἶγιν. 'Αντίπαξ. Ζάκ. "Ηπ. (Κόνιτσ.
κ.ά.) Θράκ. (Αἶν.) Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθηρ. Μακεδ. (Καταφύγ.
κ.ά.) Μῆλ. Μύκ. Νάξ. (Βόθρ. 'Απύρχνθ. κ.ά.) Πάξ. Πάρ.
Σῦρ. — Λεξ. Αἶν. Περ. Δημητρ.: Πᾶμε 'ς τὸ σπίτι νὰ σᾶσε
γέφωμε Νάξ. (Βόθρ.) "Ηρθε 'ς τὸ φτωχικό μας, τὸν ἐγέφαμε
κιόλας Πάξ. "Αἰδε, ἀφένδῃ, νὰ σὲ πάρωμε 'ς τὸ παλάτι μας
νὰ σὲ γέφωμε Μύκ. Σήμερα θὰ τὸν γέφω ἓνα καλὸ φαῖ. Πάρ.
Πούβετα μοῦ τὸν ἐγέφανε τὸ γιό μου σήμερα (πούβετα =
κάπου) αὐτόθ. Εἶχε νὰ γέφῃ κάτι φίλους του Κεφαλλ. "Εχου-
νε τσοῦ συμπεθέρους καὶ τσοῦ γεύουνε αὐτόθ. Τώρα θέτε
νὰ σᾶσε γέφω; Σῦρ. Τῇ Κυριακῇ θὰ κάμῃς τραπέζι νὰ κα-
λέσης τσι 'ονοί σου νὰ τσι 'έφῃς ('ονοί = γονεῖς) Νάξ. ('Απύ-
ρχνθ.) "Ηκαμε 'έψιμο 'γὰ νὰ τὴν 'έφῃ αὐτόθ. Νὰ μὴ μοῦ ξανα-
κουβαλήσης αὐτὸ δὰ τὸ λιμάρη 'ς τὸ σπίτι μου νὰ τόνε γέφω
(λιμάρη = πειναλέον) Μῆλ. Τώρα μιᾶς κ' ἤρχεις, θὰ κάτσης
τὸ μεσημέρι νὰ σὲ γέφωμε (ἤρχεις = ἦλθες) αὐτόθ. Μιὰ ποῦ
βορέθηκες 'ς τὸ φτωχικό μας, δὰ κάτσης σκιὰς νὰ σὲ γέφωμε
(δὰ = θὰ, σκιὰς = τοῦλάχιστον) Κρήτ. Σὰν ἐβήκανε μέσα
οἱ ξενότοποι, ἔγνεψε ὁ γέρος τῇ κοπελιᾷ του νὰ πχιάσῃ
μιὰ γόττα καὶ νὰ τήνε σφάξῃ, γιὰ νὰ τσι γέφουνε (ξενότο-
ποι = ἐπισκέπται ἀπὸ ξένον μέρος· ἐκ παραμυθ.) Μῆλ. ||
Παροιμ. "Εταξε μὰ δὲν ἔγνεψε (ἐπὶ τῶν ἀθετούντων δοθεῖσαν
ὑπόσχεσιν) Αἶγιν.

Κέρασέ με, νὰ σὲ γέφω, | γέψε με, νὰ σὲ παδρέφω
(ἐπὶ τῶν αἰτούντων ἀνταλλάγματα διὰ νὰ προσφέρουν μίχιν
ἐξυπηρετήσιν) Κεφαλλ. Σὰν θέλῃς νὰ σὲ γεύουν, γεῦγε καὶ

σὺ (ἐπὶ ἀνάγκης ἀμοιβαίας ἐξυπηρετήσεως) 'Αμοργ. || "Ασμ.

Νὰ μοῦ σὲ γεύουνε λαγούς, νὰ σὲ δειπνοῦν περδίκια
"Ηπ. (Κόνιτσ.)

Τὴν βάνει 'ς τὸ τραπέζι νὰ τήνε γέφῃ,
βάνει φαρμάκι μέσα, νὰ φαρμακέφῃ

(ἐνν. τὴν γυναῖκα του) Θράκ. (Αἶν.) Συνών. τραπεζώ-
νω, φαγοποτίζω, φιλέω. 2) 'Ενεργ. καὶ μέσ.,
δοκιμάζω φαγητόν τι ἀπογευόμενος "Ηπ. (Ξηροβοῦν. κ.ά.)
Κύπρ. Μακεδ. (Βελβ. Πάγγ. Σέρρ. Χαλκιδ.) Νάξ. ('Απύ-
ρχνθ.) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Πόντ. ("Οφ.) Στερελλ. ('Υπάτ.):
Γεύον τοῦ φαῖ Πάγγ. Γέψ' τοῦ φαῖ ('Υπάτ.) Γέφον τὸ φαῖ
νὰ ἰδῇς ἂν ἔχῃ ἀλάτι Μάν. "Αμα τοῦ γιφτῆς, τότε μ' λές
(ἔταν δοκιμάσης τὸ φαγητόν, τότε θὰ μοῦ εἰπῇς πόσον νό-
στιμον εἶναι) Σάμ. "Ε' δ-δυνατόν νὰ μαειρέφῃς καὶ νὰ μὲ
γευτῇς τὸ φαῖ; Κύπρ. Νὰ σοῦ 'μώσω πὼς 'ἐν τὸ γεύτηκα;
('μώσω = ὀρκισθῶ) αὐτόθ. Μήτε τὰ θέλω τὰ κονκιά μήτε
τὰ 'εύομαι 'Απύρχνθ. "Εταν τὰν οὔρα ἔκι γεγόμενε τὰν
κίτ'α (ἐκείνην τὴν ὥραν ἐδοκίμαζε τὴν πίτταν) Τσακων.
Λέν 'ν' ἐγέμα τὸ σομό (δὲν τὸ γεύτηκα τὸ φαγητό) αὐτόθ. ||
Φρ. Γεύσατε καὶ ἴδατε (ἐπὶ φαγητῶν ἢ ποτῶν θεωρουμέ-
νων ὡς ἐξαιρετικῆς ποιότητος ὑπὸ τοῦ ὁμιλοῦντος) "Ηπ.
Γέψ' κε μιὰ πίττα! Γεύσατε καὶ ἴδατε αὐτόθ. Αὐτὸ τὸ φαῖ
ἦταν γεύσατε καὶ ἴδατε αὐτόθ. Πβλ. Π.Δ., Ψαλμ. 339
"Γεύσασθε καὶ ἴδατε ὅτι χρηστὸς ὁ Κύριος· μακάριος ἄνθρω-
πος ὃς ἐλπίζει ἐπ' αὐτόν).

"Αλλος μὲ πίττα γεύεται κὶ ἄλλος μὲ τὸ καρβέλι

(ἐπὶ ἀμοιβαίας φιλοξενίας) Πελοπν. (Γορτυν.) 'Εγεύτην το
τῆ' ἑκατσέν το 'ς τὸ γαστρίν (ἢ δοκιμῇ ἐξασφαλίζει δικαίαν
ἐκτίμησιν) Κύπρ.

Θαρεῖς ὅλοι ποῦ νίβγουνδαι | μὲ τὸ δεσπότη γεύουνδαι;
(ἐπὶ τῶν πολλῶν ἐργαζομένων, ὀλίγων δὲ ἀπολαυόντων)
'Αμοργ. || Αἶνιγμ.

Τὸ τυρὶ τὸ τυραλένο, τ' ἄσπρο, τὸ σιμιδαλένο,
νὰ τὸ φᾶς δὲν τρώεται, νὰ κόψῃς, δὲν κόφκεται,
κάθε γλῶσσα γεύκεται το

(τὸ θήλασμά) Κύπρ. (Κερύν.) || "Ασμ.

"Εσκυφεν νὰ τοῦ γευτῇ | κ' ἑκατσέν το ὡς τὸ γαστρί

(ἐνν. τὸ πιθάρι μὲ τὸ κρασί) Κύπρ. 'Η σημ. καὶ ἀρχ.
3) Μέσ. λαμβάνω τὸ μεσημβρινὸν φαγητόν, γευματίζω Αἶ-
γιν. 'Αμοργ. "Ανδρ. Θήρ. 'Ιθάκ. "Ιος 'Ιων. (Σμύρν.) Κάρπ.
Κέρκ. Κεφαλλ. Κρήτ. ('Ενν. Χωρ. Μαλάκ. Μύρθ. Σέλιν. κ.ά.)
Κύθν. Μῆλ. Μύκ. Σέριφ. Σίφν. Τῆλ. κ.ά. — Λεξ. Βάιγ.
Δημητρ.: Πᾶω νὰ γευτῶ "Ιος "Αἰδε νὰ γευτῇς τσαι νὰ πέ-
σης (= νὰ ἀναπυθῇς) αὐτόθ. 'Εγευτήκετε ἢ ἀκόμα; Κε-
φαλλ. Τσοῦ βρήκαμε κιόλας γεμένους αὐτόθ. Πᾶμε νὰ γε-
τοῦμε 'Αμοργ. Κάμε, γυναῖκα, φαῖ ὁμορφο, γιατί θὰ νὰ 'ρθῇ
ὁ πλούσιος γιὰ νὰ γευτοῦμε μαζὶ Μύκ. "Ηλεα πὼς εἰστε
γεμένοι, μὰ σεῖς τρῶτε ἀκόμα αὐτόθ. Αὔριο δὲ μεσημέρι
νὰ 'ρθῇς νὰ 'εὔτοῦμε Νάξ. ('Απύρχνθ.) "Ο,τι ποῦ ἐγεύτηκα
(μόλις ἐτελείωσα τὸ γεῦμα) Σίφν. Πᾶ' νὰ γευτοῦμε, 'Αρα-
κλῇ; Σέριφ. || Φρ. Καλῶς τὰ γεύεστε! (εὐχὴ πρὸς γευματί-
ζοντας) Κρήτ. (Μύρθ.) || Παροιμ. "Ο κλέφτης γεύεται, μὰ
δὲ δειπνᾷ (προσωρινὰ εἶναι τὰ ἐκ τῆς κλοπῆς ὠφέλη) Μῆλ.
'Ο ψεύτης γεύεται, μὰ δὲ δειπνᾷ (συνών. μὲ τὴν προηγούμεν.
ὡς πρὸς τὰ ψεύδη) Θήρ. Εἶπες ψόματα κ' ἐγεύτηκες, εἶπες
ἀλήθεια καὶ δὲ θὰ δειπνήσης (συνών. μὲ τὴν προηγούμεν.)
Κύθν. Μύκ. κ.ά. (πβ. τὴν κοινὴν παροιμ. "Ο κλέφτης
καὶ ὁ ψεύτης τὸν πρῶτο χρόνο χαίρονται)
'Αλλοίμονο ποῦ καρτερεῖ γέμα 'πὸ τὸ χωριό! Γεύονται,

